

6η Δεκέμβρη 2008, Εξάρχεια: Στην συμβολή των οδών Μεσολογίου και Τζαβέλα, ο 15χρονος αναρχικός μαθητής Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος δολοφονείται εν ψυχρώ από τους μπάτσους Επαμεινώνδα Κορκονέα και Βασίλη Σαραλιώτη. Το ίδιο βράδυ και για τις επόμενες εβδομάδες τα κέντρα μικρών και μεγάλων πόλεων γίνονται πεδία συγκρούσεων των διαδηλωτών με τους μπάτσους. Το ξέσπασμα της οργής άφησε πίσω του χτυπημένα τμήματα, πυρπολημένα μπατσικά, καμένες τράπεζες, εκατοντάδες κατελιμμένες σχολές και σχολεία. Δημιούργησε νέα εγχειρήματα, έδωσε ώθηση στους αγώνες των επόμενων ετών, ανέδειξε το φονικό χαρακτήρα της αστυνομίας σε ευρεία κοινωνικά στρώματα. Τα επόμενα χρόνια η επιβολή των μνημονίων, η άνοδος της χρυσής αυγής, η προσπάθεια ενσωμάτωσης των αγώνων απο το σύριζα, διαμορφώθηκαν από το πλαίσιο της οικονομικής κρίσης και από την αντιεξεγερτική εκστρατεία που εξαπολύθηκε ενάντια στο κίνημα. Στόχος τους είτε μιλάμε για τις πρωτόγνωρες μορφές κοινωνικού ελέγχου που εφαρμόστηκαν στην καραντίνα, είτε για τα καταστροφικά αποτελέσματα της τωρινής οικονομικής κρίσης με την ακρίβεια και τους γεωπολιτικούς και ενεργειακούς ανταγωνισμούς, είναι να προλάβουν ένα νέο Δεκέμβρη πρίν αυτός ξεσπάσει.

Η εξέγερση που ακολούθησε της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο κράτος να μην αποδώσει ευθύνες. Εύθυνες βέβαια, τελείως δυσανάλογες με την ίδια την πράξη, όπως ήταν η καταδίκη των μπάτσων-δολοφόνων. Ο Κορκονέας καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη για ανθρωποκτονία απο πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, ενώ στον Σαραλιώτη επιβλήθηκε ποινή δεκαετούς κάθειρξης για απλή συνέργεια στη δολοφονία. Το 2011, ένα χρόνο μετά δηλαδή την καταδίκη του, ο Σαραλιώτης αποφυλακίζεται. Στο εφετείο που ακολούθησε το 2019 και ενώ ο Κορκονέας δηλώνει αμετανόητος για την πράξη του, το δικαστήριο του αναγνωρίζει το ελαφρυντικό του πρότερου έντιμου βίου και τον αποφυλακίζει. Μετά απο αναίρεση που άσκησε ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, η υπόθεση ξεκινάει και πάλι και ο Κορκονέας συλλαμβάνεται εκ νέου. Τέλος, στο δικαστήριο του ΑΠ επιβεβαιώνεται η αναγνώριση του ελαφρυντικού και ο Κορκονέας βρίσκεται εκτός φυλακής τον Ιούνιο του 2022.

Δε τρέφουμε αυταπάτες για τη μεριά που έχει επιλέξει η δικαστική εξουσία και τα παραδείγματα είναι πολλά. Τους τελευταίους μήνες έχουν αποφυλακιστεί ο βιαστής Φιλιππίδης, ο παιδοβιαστής Λιγνάδης και ο δολοφόνος του Ζακ/Zackie- Oh Χορταρέας. Στον αντίποδα, η καταστολή εντείνεται για τον κόσμο του αγώνα μέσα απο επιχειρήσεις της αντιτρομοκρατικής για δράσεις επαναστατικής αντιβίας, εκκενώσεις καταλήψεων, απαγόρευση διαδηλώσεων και συναυλιών, άκριτη βία στο δρόμο, παρουσία μπάτσων μέσα στα πανεπιστήμια και βαριές ποινές εγκλεισμού σε αναρχικούς/-ες, όπως στην υπόθεση του Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη και Βαγγέλη Σταθόπουλου. Σε όλα αυτά βασίζεται και ο νέος σωφρονιστικός κώδικας με την καταπάτηση δικαιωμάτων των κρατουμένων όπως η αυστηροποίηση των προϋποθέσεων για την υφ'όρων απόλυση, για τις άδειες, για τη μεταγωγή σε αγροτικά καταστήματα κράτησης και η σκλήρυνση των πειθαρχικών ποινών, με στόχο και έντος και έκτος των τειχών να επικρατήσει ο φόβος και η υποταγή. Εφιάλτες όμως στις ονειρώξεις τους παραμένουν τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας που δεν κάνουν βήμα πίσω μπροστά σε φυλακίσεις, πρόστιμα και βία. Παράδειγμα αποτελούν αυτή τη στιγμή οι 11 Τούρκοι αγωνιστ(ρι)ες που βρίσκονται στις ελληνικές φυλακές και τελούν απεργία πείνας από τις 7 Οκτώβρη, καθώς εκτίουν ποινές 30 ετών ο καθένας για τρομοκρατία χωρίς κανένα στοιχείο εναντίον τους.

Η απόφαση της αποφυλάκισης του Κορκονέα, δεν αποτελεί μόνο μια απόφαση επιβράβευσης των αστυνομικών δολοφονιών, αλλά και μια απόφαση που επιζητεί να ξαναγράψει την ίδια ιστορία. Η κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου απο τους μπάτσους- δολοφόνους δεν έχει λησμονηθεί. Η δικαιοσύνη του δρόμου θα πρέπει να είναι αυτή που θα επαναφέρει την ανατρεπτική

μνήμη στο προσκήνιο της ιστορίας. Η ανατρεπτική μνήμη δεν είναι μια υπόθεση που εξαντλείται σε επετειακές επαναληψιμότητες, είναι, αν μη τι άλλο, πηγή εμπνευσης, είναι η σύνδεση μας με αυτούς και αυτές που λείπουν. Ο φετινός Δεκέμβρης λαμβάνει χώρα σε ένα κλίμα τεταμένης κρατικής καταστολής την ίδια στιγμή που η συγκάλυψη απο τις δικαστικές και εισαγγελικές αρχές αναζωπυρώνει το αίσθημα οργής. Οι 36 σφαίρες εναντίον του Σαμπάνη δεν ήταν μεμονωμένο περιστατικό, είχαν προηγηθεί τα βασανιστήρια του Βασίλη Μάγγο, ακολούθησε ο βιασμός στο Α.Τ Ομόνοιας, ενώ στις 22 Σεπτέμβρη ο 16χρονος Μιχάλης παρασύρθηκε από αυτοκινήτο, καθώς οδηγούσε το ποδήλατό του, με αποτέλεσμα να μεταφερθεί σε κωματώδη κατάσταση στο νοσοκομείο. Τα πρώτα ρεπορτάζ τον αναφέρουν ως 40χρονο που εγκαταλείφθηκε απο τον οδηγό, ενώ δεν αναφέρεται πουθενά ότι πρόκειται για όχημα της ελληνικής αστυνομίας με συμβατικές πινακίδες. Οχτώ μέρες μετά, στις 30 Σεπτέμβρη, θα αφήσει την τελευταία του πνοή στο νοσοκομείο χωρίς να έχει υπάρξει ενημέρωση για τις ακριβείς συνθήκες του θανάτου του. Μπορεί, φαινομενικά, όλες αυτές οι υποθέσεις να μοιάζουν διαφορετικές και ασύνδετες, μεταξύ τους, ωστόσο ακολουθούν όλες τον κοινό κώδικα σιωπής απο πλευράς αστυνομίας αλλά και την συγκάλυψη απο τις υπόλοιπες κρατικές αρχές.

Όσο οι αγωνιζόμενες/-οι αναθαρρούν και εμπνέονται από τις εξεγέρσεις άλλο τόσο τα κράτη τρέμουν τα ανατρεπτικά ενδεχόμενα και οχυρώνονται. Ζούμε στην εποχή των εξεγέρσεων, Χιλή, Μεξικό, Κολομβία, Γαλλία, Ιράν η φλόγα της αδιάλλακτης αντίστασης γεμίζει ελπίδα και θάρρος τα συνειδητοποιημένα κομμάτια της τάξης μας. Τα κράτη, και δη το ελληνικό, στρατιωτικοποιούν ως δόγμα προληπτικής αντιεξέγερσης κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής. Στρατόπεδα συγκέντρωσης, δολοφονίες μεταναστ(ρι)ών, καραντίνες, ισχυροποίηση της αστυνομίας και του στρατού. Τίποτα από αυτά όμως δε θα φτάσει για να καταπνίξει το ποτάμι της οργής των εξεγερμένων του μέλλοντος.

Ο Δεκέμβρης του '08 συμπτωνώνει μέχρι και σήμερα τα βαθιά νοήματα της αντίστασης στην κρατική βία. Στις 6 Δεκέμβρη θυμόμαστε όλους τους πεσόντες του κοινωνικού και ταξικού πολέμου.

Η εξεγέρση του 08 ήταν για την Αναστασία Τσιβίκα, τον Χρήστο Κασίμη, τον Ιάκωβο Κουμή, την Σταματία Κανελλοπούλου, τον Μιχάλη Καλτεζά, τον Χρήστο Τσουτσουβή, τον Χριστόφορο Μαρίνο.

Κάθε Δεκέμβρης θα είναι για τον Λάμπρο Φούντα, το Βασίλη Μάγγο, την Zackie Oh, το Νίκο Σαμπάνη και κάθε δεκέμβρης θα είναι έναυσμα για την όξυνση του κοινωνικού και ταξικού πολέμου.

Με τη μνήμη των νεκρών μας παντα παρούσα στους αγώνες μας.

Ανοιχτή συνέλευση αναρχικών για τη συγκρότηση ενιαίου μπλοκ στις 6 Δεκέμβρη